

Lâm Bình Duy Nhiên - Việt Nam phát triển?

29-7-2022

Có lẽ đã từ lâu, từ cái ngày Việt Nam được hoàn toàn “thống nhất”, đã có nhận định một mội rằng ai tin cộng sản tự thay đổi thì cứ tin.

Hay ai muốn tin vào sự phồn hoa tráng lệ và giàu sang phát triển vượt bậc tại Việt Nam thì cũng cứ việc tin.

Nhưng những ai không dám hay không chịu nhìn vào sự thật rằng tất cả những thứ ấy chỉ là sự hào nhoáng bên ngoài và nó vẫn ẩn chứa trong lòng xã hội những bất công và cách biệt giàu nghèo một cách thảm khốc và tàn nhẫn thì đó là một sự bất lương đáng trách!

Cộng sản Việt Nam đã “giải phóng” miền Nam và “thống nhất” đất nước đã 47 năm thì hẳn nhiên cũng phải có những thay đổi tích cực dẫu chỉ tối thiểu sau gần nửa thế kỷ. Bằng không, có cái nhục nào hơn nữa nếu đời sống người dân vẫn còn như thời bao cấp, ăn bo bo và tem phiếu hợp tác xã?

Nếu sau chừng ấy thời gian mà vẫn không xây được nhà cửa, trường học, bệnh viện, đường xá,... cho ra hồn thì đó mới chính là trò cười cho thiên hạ!

Cho nên, tất cả những thay đổi mà có người cho là “vượt bậc” hay “tột đỉnh” nghĩ cho cùng cũng chỉ là bề ngoài, không có nền móng vững chắc. Phát triển vô tội vạ, giàu sang, diễm lệ, sang trọng cũng chỉ đến với một

bộ phận nhỏ, rất nhỏ những người được ưu ái bởi chế độ và những chốn trung tâm đô thị. Nếu đi xa ra khỏi những nơi “văn minh không kém phương Tây” thì hẳn cái sự giàu sang, phát triển rực rỡ ấy không còn nữa. Thay vào đó là một sự thật đau lòng, đáng buồn hơn với những mảnh đời bươn chải vất vả mưu sinh với những đồng lương ít ỏi so với con số hàng chục triệu của giới “thành công” mà người ta đang miệt mài ca ngợi.

Có gì phải ngạc nhiên hay trầm trồ thán phục khi có xe hơi, thậm chí đắt tiền chạy trên đường phố các đô thị lớn? Cũng có không ít người Việt đi du lịch tứ xứ, tiêu xài tiền đô thoải mái, gởi con đi du học nước ngoài từ nhỏ, thậm chí mua nhà cửa ngay tại các quốc gia phương Tây,... Tất cả cũng chỉ là tương đối so với mặt bằng chung của toàn xã hội. Không thể lấy những hình ảnh ấy làm thước đo cho sự phát triển của xã hội Việt Nam.

Gần nửa thế kỷ, cả nhân loại đều phát triển. Nhanh, chậm, vững chắc hay dễ vỡ, các yếu tố ấy tùy thuộc vào hệ thống chính trị của các quốc gia. Việt Nam không phải là quốc gia duy nhất phát triển nên ca tụng hay tự hào cũng nên từ tốn. Câu hỏi quan trọng gắn liền với tương lai dân tộc là liệu những sự phát triển ấy có khoa học, có cân đối và có bền vững hay không? Và liệu mọi công dân Việt Nam có được thừa hưởng những thành quả của sự phát triển ấy không? Hay chỉ một bộ phận nhỏ, rất nhỏ mới có đặc quyền sống trong “cái thế giới tiến bộ ấy”?

Câu trả lời không khó để thấy rằng sự phát triển tại Việt Nam là không đồng bộ và chỉ có một thiểu số mới có đặc ân hưởng thụ trong khi toàn xã hội vẫn còn sống trong nghèo khổ và khó khăn. Sự tồn tại về giai cấp xã hội là điều không thể chối bỏ khi giấc mơ của người cộng sản là đấu tranh và xoá bỏ giai cấp. Một sự mâu thuẫn cơ bản của nhà cầm quyền!

Gốc rễ của mọi vấn nạn trong xã hội chính là sự tồn tại của một thể chế chính trị độc tài toàn trị. Khi không có sự đa nguyên, đa đảng, sẽ không có sự đối lập, phản biện để ngăn chặn mọi chính sách độc đoán cho tiến trình xây dựng một xã hội dân chủ.

Không có một thể chế chính trị dân chủ, mọi sự phát triển chỉ mang tính tương đối, không bền vững và không có tính chiến lược, nếu không nói là phản khoa học.

Trung Quốc được cho là cường quốc kinh tế thứ hai trên thế giới nhưng chỉ có hơn 100 triệu dân được sống trong sự giàu có và phát triển. Gần 1,3 tỷ người Trung Quốc vẫn phải sống trong sự nghèo khổ. Đó có phải là mô hình kinh tế, chính trị để các quốc gia khác theo đuổi?

Khi đánh giá sự phát triển ”vượt bậc” của Việt Nam, chúng ta cần cẩn trọng, không nên để bị cảm tính chi phối. Không phủ nhận nhưng tất cả những sự phát triển ấy đã diễn ra sau gần nửa thế kỷ cầm quyền nên không có gì để phải ”tự sướng”, để tự tăng bốc lên tận mây xanh.

Ngược lại cần hiểu xã hội Việt Nam vẫn còn tồn đọng rất nhiều bất công và khoảng cách giàu nghèo ngày càng gia tăng một cách thảm khốc. Khái niệm ”quốc gia phát triển” thậm chí ”đang phát triển” đối với Việt Nam trong bối cảnh hiện tại vẫn còn xa vời và còn lắm vấn nạn phải xoá bỏ.

Một xã hội phát triển là một xã hội luôn tự khắc khoải và trăn trở về những vấn đề cấp bách liên quan đến cuộc sống của người dân và của thời cuộc.

Chính vì thế, những tiếng nói của lương tâm trong nước vẫn không ngừng lên tiếng để lên án những chính sách tàn bạo của chế độ và đấu tranh cho một xã hội dân chủ đa nguyên. Một xã hội tiến bộ cho toàn dân chứ không chỉ dành riêng cho một thiểu số hay nhóm lợi ích nào đó.

Đó mới chính là thái độ cần thiết và dứt khoát với một chính quyền độc tài, thay vì hòa nhau, vỗ tay tán thưởng những ”thành tích” của nhà cầm quyền.

Để rồi tự rơi vào cái bẫy của sự hào nhoáng có chủ đích của người cộng sản...

<https://baotienngdan.com/2022/07/29>